

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Simala Zoltán Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Simala Zoltán ügyvéd) által képviselt I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) I. rendű, II.rendű felperes neve (II.rendű felperes címe) II. rendű, III.rendű felperes neve (III.rendű felperes címe) III. rendű felpereseknek, a dr. Tordai Csaba ügyvéd által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű, a dr. Palatics Edit ügyvéd (Németh és Palatics Ügyvédi Iroda) által képviselt II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen személyiségi jog megsértésének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. május 14. napján meghozott 39.P.25.003/2014/6. számú ítélete ellen az I. rendű alperes részéről 7., a II. rendű alperes részéről 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés és az I-III. rendű felperesek részéről Pf.3. sorszám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. és II. rendű alpereseket, hogy 15 napon belül személyenként fizessen meg a felpereseknek személyenként 5.000(Ötezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a feleket, hogy fizessen meg az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal felhívására, a felperesek személyenként 8.000 (Nyolcezer) forint, alperesek személyenként 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesek **az egyesület b.-i** látogatásán, egyesületi tagok párként vettek részt. 2014. szeptember 30-án az I. rendű alperes kiadásában megjelenő **internetes portálon „Az M. műsorvezetője is Sz. vendégei közt volt B.-ben”** címmel cikk jelent meg. A II. rendű alperes által kiadott **internetes oldalon az egyesület b.-i** látogatásáról szóló cikkek között, a közlemény „Az M. egyik műsorvezetője is a G.-vel tartott B.-be Sz.-hez” címmel szerepelt. A cikkek illusztrációjaként mindkét internetes oldalon olyan fényképfelvételek jelentek meg, amelyeket az alperesek **az egyesület F.** oldaláról vettek át.

A felperesek keresetükben a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontja alapján, a 2:48. § (1)-(2) bekezdéseiben biztosított joguk folytán a képmás- és hangfelvétel védelméhez való személyiségi jogaik megsértésének megállapítását kérték. Emellett a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés b) pontja szerint kérték, hogy a bíróság kötelezze az alpereseket a jogsértés abbahagyására, a további jogsértéstől tiltsa el őket, és a Ptk. 2:52. § (1) és (3) bekezdéseiben foglaltak alapján kötelezze az egyes felperesek részére személyenként 300.000 forint sérelemdíj megfizetésére. A kereset ténybeli alapja szerint, az alperesi portálokon képmásuk felhasználásához kifejezett hozzájárulásukat kellett volna kérni,

melynek hiányában az alperesek a fényképfelvételek felhasználására nem voltak jogosultak. Erre tekintettel a fényképfelvételek alperesi internetes oldalakon való közzététele jogellenes volt, ami sértette a felperesek képmáshoz való jogát.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték.

Az I. rendű alperes védekezése szerint a per tárgyát képező fényképfelvétel az **E.** épületében készült, azon látogatás alkalmával, melynek során **Sz. T. e.-i** parlamenti képviselő az **egyesület** képviselőiből és szimpatizánsaiból álló csoportot látta hivatalosan vendégül. A látogatás költségét az **E.** - az **e.-i** parlamenti képviselők számára kifejezetten az ilyen állampolgári látogatásra biztosított keret terhére - állta. A Ptk. 2:28. § (2) bekezdése szerint nincs szükség az érintett hozzájárulására az elkészített felvétel felhasználásához nyilvános közéleti szereplésről készült felvétel esetén. A nyilvános helyen készült, nem sértő, az érintett személyt tárgyilagosan ábrázoló felvétel általában nyilvánosságra hozható engedély nélkül, ha az a közérdeklődésre számot tartó tudósításhoz kapcsolódik, a jelen kor eseményeiről való szabad tájékoztatáshoz kötődik. Az általa közzétett fényképfelvételt tartalmazó cikk arról tájékoztató, hogy egy közhatalmat gyakorló személy, közpénzből kiket lát vendégül egy közhatalmat gyakorló intézményben, ezért a fényképfelvétel közzététele közérdeklődésre számot tartó tudósításhoz kapcsolódott. Hivatkozott tovább arra is, hogy a fényképfelvétel szereplői egy politikai tevékenységet kifejtő civil szervezeten keresztül, közpénzből az **E.-nek** az állampolgári részvételt erősítő programja keretében önkéntesen, szabad elhatározásukból vettek részt, ezért az erről készült fényképfelvétel felhasználásához a felperesek hozzájárulására nem volt szükség.

A II. rendű alperes hivatkozása szerint, a perbeli kép nyilvános közszereplés alkalmával készült, ezért közzétételéhez a Ptk. 2:48. § (2) bekezdése értelmében az érintett hozzájárulására nem volt szükség. Állította, hogy a kifogásolt cikkben megjelent felvétel egy olyan utazás alkalmával készült, amelynek finanszírozására az **E.** költségvetés terhére közpénzből került sor, tehát az nem tekinthető magánútnak, továbbá a fotó egy **E.** intézményben készült, **Sz. T.** képviselő meghívásával tartott rendezvényen. Erre figyelemmel a felpereseknek tudniuk kellett azt, hogy az ezen való részvételük sajtóérdeklődés körébe fog kerülni. A sajtómédiumoknak a közvélemény kiegyensúlyozott tájékoztatására vonatkozó kötelezettségébe az is beletartozik, hogy tájékoztassák az olvasókat arról, hogy a közpénzeket kik és mire költik el. A felperesek a kép elkészítéséhez és felhasználásához hozzájárultak. A II. rendű alperes a felvételt az **egyesület F.** oldalán az utazással kapcsolatban közölt fotók közül vette át, amik a mai napig nyilvánosak és bárki számára elérhetők. Az **egyesület** kifejezetten jelezte, hogy sajtónyilvánosságot fog keríteni az eseménynek, **Sz. T.** képviselő tiltakozása ellenére. A **F.** rendelkezik olyan beállítási lehetőségekkel, amelyek használatával a nyilvánosság kizárható, mivel ez nem történt meg, így a kép átvételének jogosságában a II. rendű alperes okkal bízhatott, ezért nem sértette a felperesek személyhez fűződő jogát, ezért annak sem objektív, sem szubjektív jogkövetkezményei alkalmazására sincs lehetőség. Álláspontja szerint, a követelt sérelemdíj összegszerűségében is eltúlzott, az esetlegesen megállapított jogsértéssel nem állhat arányban. Különösen eltúlzott a követelés a III. rendű felperes tekintetében, aki a képen elfordulva látható, arcát szinte alig lehet látni, így nem felismerhető.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, az I. rendű alperes azzal, hogy a kiadásában megjelenő **internetes portálon** „Az **M.** műsorvezetője is **Sz.** vendégei között volt **B.-ben**” címmel megjelent cikk illusztrálásaként az I., II., III. rendű felpereseket is ábrázoló képfelvételt közölt hozzájárulásuk nélkül, megsértette a felperesek képmáshoz való jogát. A II. rendű alperes azzal, hogy a kiadásában megjelelő **internetes portálon** „Az **M.** egyik műsorvezetője is a **G.-vel**

tartott **B.-be Sz.-hez**" címmel megjelentetett cikk illusztrálásaként a felpereseket is ábrázoló képfelvételt közölt hozzájárulásuk nélkül, megsértette a felperesek képmáshoz való jogát. Az I. és II. rendű alpereseket a további jogsértéstől eltiltotta. Kötelezte az alpereseket, hogy az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül a cikk illusztrálásaként közölt jogsértő képfelvételt a honlapról távolítsák el, továbbá kötelezte az alpereseket, hogy személyenként fizessenek meg az I., II., III. rendű felpereseknek személyenként 200.000 forintot, továbbá 30.000 forint + ÁFA perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alpereseket, hogy személyenként fizessenek meg az államnak 54.000 forint eljárási illetéket.

Az ítélet indokolása szerint, a felperesek keresete részben megalapozott. A 2013. évi V. törvény (továbbiakban: Ptk.) 2:48. § (1) bekezdése szerint, a képmás vagy hangfelvétel elkészítéséhez az érintett személy hozzájárulása szükséges. A (2) bekezdés értelmében nincs szükség az érintett hozzájárulására a felvétel elkészítéséhez és az elkészített felvétel felhasználásához tömegfelvétel és nyilvános közéleti szereplésről készült felvétel esetén. Az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett Európai Emberi Jogi Egyezmény 8. Cikkének 1.) pontja értelmében, mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét tiszteletben tartsák. Mindezek alapján a képmás - mint az ember külső megjelenésének ábrázolása - a törvény védelme alatt áll, mellyel kapcsolatban bármiféle visszaélés tilos. Visszaélésnek minősül az engedéllyel készült felvétel rendeltetéstől eltérő célú felhasználása is. Azt az alperesek sem vitatták, hogy nem kértek engedélyt a felperesektől a kép felhasználásához, a képet **az egyesület F.** oldaláról vették át, melyen mindhárom felperes is egyértelműen beazonosítható.

Az alperesek hivatkozása alapján a bíróságnak elsőként azt kellett vizsgálnia, hogy a felperesek közéleti szerepléséről készült-e a perbeli fotó, ezáltal kellett-e a felperesek kifejezett hozzájárulása a más honlapon történő közzétételhez. A Ptk. 2:48. § (2) bekezdésére figyelemmel, nem vitatható, hogy a nyilvános közéleti szereplésről készült felvétel az érintett hozzájárulása nélkül is nyilvánosságra hozható. A bíróság vizsgálta, hogy a felperesek közszereplés igényével látogattak el **B.-be**, az **E.-be**. E körben az elsőfokú bíróság álláspontja szerint, a felpereseket nem lehet közszereplőnek tekinteni egy olyan parlamenti látogatás alkalmával, amelyre nem politikai célból és nem nyilvános eseményen került sor, még akkor sem, ha az egy politikai közszereplő meghívása alapján történt. A felperesek hozzátartozóként, turisztikai célból kísérték el párjaikat a kirándulásra, amelynek része volt az **E.** megtekintése. A perbeli fényképfelvétel is nyilvánvalóan ilyen körülmények között és nem közszereplés alkalmával készült. Ennek folytán a felperesek közszereplőnek nem tekinthetők, közszereplést nem vállaltak, akkor sem, ha egy politikai közszereplővel együtt mutatkoztak **B.-ben**. Emellett az is megállapítható volt, miszerint a felpereseknek nem volt tudomásuk arról, hogy a **b.-i** tartózkodásuk költségének fedezésére közpénzből került sor, és arról sem tudtak, hogy egy politikai tartalmú cikk illusztrálásaként a több - feltehetően az egyik társuk által készített - fényképfelvétel közül pont az őket is ábrázoló felvételt teszik az alperesek közzé más internetes honlapon.

Nem értett egyet az elsőfokú bíróság a II. rendű alperes azon hivatkozásával, miszerint azzal, hogy a fényképet feltették a **egyesület** internetes honlapjára, ezáltal az bárki számára megtekinthető volt, hozzájárulásukat megadottnak kell tekinteni arra vonatkozóan, hogy azt más honlapon is megjelentessék. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint, a felperesek kifejezett hozzájárulását kellett volna az alpereseknek kérniük a fénykép megjelenítéséhez, ami azonban nem történt meg. Önmagában még a fényképfelvétel elkészítéséhez adott hozzájárulás nem jelenti egyben a felhasználás engedélyezését is, főként akkor, amikor a fénykép elkészítésére nem az alperesek fotósainak adtak a felperesek engedélyt, hanem saját társaságuk egyik tagjának. A személyiségvédelmet kizáró

beleegyezésnek kifejezettnak kell lennie, amelyet nem lehet a jogosult terhére kiterjesztően értelmezni és ráutaló magatartással megadottnak tekinteni. Nem mindegy, hogy a felpereseket ábrázoló képfelvétel közzétételére milyen módon és körülmények között, milyen célból került sor. A **egyesület F.** oldalán a felpereseket ábrázoló kép egy volt a sok közül, amely a **b.-i** kirándulásról szólt. Ezzel összefüggésben a jogsértés tekintetében nincs jelentősége annak, hogy a valóságot hűen ábrázoló képről van szó, mivel önmagában azzal, hogy egy ilyen tartalmú cikk mellett közölték a felperesek fotóját hozzájárulásuk nélkül, a személyiségi jogsértés megvalósult.

A Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontja alapján, akit személyiségi jogában megsértenek, a jogsértés ténye alapján az eset körülményeihez képest követelheti a jogsértés megtörténtének megállapítását, míg a b) pont szerint a jogsértés abbahagyását és a jogsértő eltiltását a további jogsértéstől, valamint a d) pont alapján, a sérelmes helyzet megszüntetése, a jogsértést megelőző állapot helyreállítása és a jogsértéssel előállított dolog megsemmisítése vagy jogsértő mivoltától való megfosztása is kérhető. Emellett a Ptk. 2:52. § (1) bekezdése kimondja, miszerint akit személyiségi jogában megsértenek, sérelemdíjat követelhet az őt ért nem vagyoni sérelemért. A felperesek az általuk állított személyiségi jogsértés megtörténtét bizonyították, ami önmagában hátrány nélkül is sérelemdíj megfizetésének jogkövetkezményével jár, ezért a felpereseknek eszmei hátrányt bizonyítaniuk nem kellett. Az elsőfokú bíróság a felperesek személyes előadása alapján megállapította, hogy őket olyan hátrány is érte, amely a közvetlen környezetükben magánéletüket és társadalmi helyzetüket is érintette, ezáltal személyiségük értékminőségében negatív változás következett be. Addigi élethelyzetüket, életvitelüket zavarta a perbeli jogsértés, ami miatt magyarázkodniuk kellett, ez magánéletüket és munkájukat is akaratukon kívül befolyásolta és alkalmas volt arra, hogy a kis létszámú lakóközösségben, illetve munkahelyen hátrányos megítélésüket kiváltsa. A perben rendelkezésre álló adatok alapján megállapítható volt, miszerint a felperesek nem kívánták nyilvánosság elé tárni az olyan személyes jellegű kapcsolataikat, amelyekből politikai hovatartozásukat illetően félreértelmezhető következtetésekre juthatnak munkatársaik, vendégekük, az pedig különösen hátrányosan érte a felpereseket, hogy a közpénzzel kapcsolatba hozták utazásukat és emiatt negatív megítélés alá estek szűkebb környezetükben. A sérelemdíj a személyhez fűződő jogok megsértésének vagyoni elégtétellel való közvetett kompenzációja és egyben magánjogi büntetése. E kettős funkció ad lehetőséget a sérelemdíj összegének meghatározása során, az eset összes körülményének mérlegelésére, az elégtételnek magában kell foglalnia a jogsértés társadalmi elítélését és az okozott sérelem kompenzálásához fűződő igény elismerését is. Az elsőfokú bíróság a marasztalás összecszerűségének meghatározásakor figyelembe vette a jogsértés súlyát, a felróhatóság mértékét, továbbá a jogsértésnek a sértettre és környezetre gyakorolt hatását is. Mindezek alapján úgy ítélte meg, hogy mindkét alperes tekintetében felperesek részére személyenként 200.000 forint az az összeg, amely alkalmas az őket ért sérelmek kompenzálására, a hátrányok ellensúlyozására, ezért a rendelkező részben foglaltak alapján határozott.

A perköltség viseléséről az elsőfokú bíróság a Pp. 81. § (1) bekezdés második mondata alapján döntött, mert a felperesek keresete nem volt nyilvánvalóan eltúlzott. Az alpereseket terhelő ügyvédi munkadíj összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése alapján mérlegeléssel határozta meg. A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt eljárási illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésére figyelemmel az alperesek kötelesek az államnak megfizetni.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperesek terjesztettek elő fellebbezést.

Az I. rendű alperes fellebbezésében kérte, hogy az ítélőtábla az elsőfokú ítéletet megváltoztatva a keresetet utasítsa el és marasztalja a felpereseket a

perköltésben. Álláspontja szerint az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás csak részben helytálló. A felperesek állították, miszerint nem volt tudomásuk arról, hogy **b.-i** tartózkodásuk költségeinek fedezésére közpénzből került sor, ami nem életszerű. Előadták, hogy **Sz. T.** és a **egyesület** vezetője közötti fogadás tétje eredetileg egy **b.-i** sörözésre való meghívás volt, ami fogadási téttel semmiképpen nem értékszábatos egy népes társaság **b.-i** látogatása költségeinek fedezése. A társadalmi érintkezés általános normái alapján életszerűtlen feltételezni, miszerint egy **e.-i** parlamenti képviselő által egy sörözés helyett ajánlott, az **E.** egyik székhelyvárosába szóló látogatással összefüggésben nem vetődött fel a felperesekben, hogy annak költségeit közpénzből fedezik. A felperesek látogatásának nem „része volt”, hanem kifejezetten célja volt az **E.** meglátogatása, mert a **b.-i** utazásra az **E.** egyik magyar tagjának meghívása alapján, az állampolgári részvétel erősítése érdekében biztosított pénzkeret felhasználásával került sor. Az **E.** által biztosított forrás célja nyilvánvalóan nem a meghívottak kikapcsolódásának és turisztikai élményszerzésének támogatása, hanem az **e.-i** polgárok és az **E.** közötti kapcsolat erősítése. Mindezekre tekintettel, az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletének tényállási részéből törölje azt, miszerint a felpereseknek nem volt tudomásuk arról, hogy **b.-i** tartózkodásuk költségeinek fedezésére közpénzből került sor, továbbá, hogy turisztikai célból kísérték el párjaikat a **b.-i** utazásra. Emellett az I. rendű alperes hivatkozott arra is, miszerint az I. és III. rendű felperesek előadásából kitűnően olyan kistélephelyen élnek, ahol a helyi közösség széleskörű ismeretekkel rendelkezik tagjaival kapcsolatban. Erre tekintettel a helyi közösségnek a fényképfelvételek közzétételétől függetlenül nyilvánvalóan tudomása volt párkapcsolatokról, illetve házastársuk/élettársuk egyesületi tagságáról. Ezért az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásból törölje az arra való utalást is, miszerint az I. és III. rendű felpereseknek a fénykép közzététele személyes jellegű kapcsolataik és politikai hovatartozásuk nyilvánosságra kerülése hátrányt okozott.

Az elsőfokú ítélet jogi következtetései ellentétesek az Alaptörvény IX. cikk (1)-(2) bekezdéseivel és a XXVIII. cikkel, továbbá a Ptk. 2:48. § (2) bekezdésének az Alkotmánybíróság által kijelölt normatartalmával. Az elsőfokú bíróság jelentőséget tulajdonított annak, hogy a felperesek nem közszereplők. Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésében elismert véleménynyilvánítás szabadságával és a (2) bekezdésben kiemelten is védett sajtószabadsággal összefüggésben azt az álláspontot fejtette ki, hogy a személyiségi jogsértések megítélése során nem a közszereplői minőségnek van döntő jelentősége, hanem annak, hogy az adott közlés a közügyek megvitatása körébe tartozik-e. Ezzel összefüggésben I. rendű alperes hivatkozott a 7/2014. (III.7.) AB és a 13/2014. (IV.18.) AB határozatok indokolásában kifejtettekre, továbbá az Alkotmánybíróság képmáshoz való joggal kapcsolatos gyakorlatára, mely szerint ezzel összefüggésben nem az érintett személy státuszának, hanem a kép közlése kontextusának van döntő jelentősége abból a szempontból, hogy szükséges-e a felhasználáshoz az érintett személy hozzájárulása. A 28/2014. (IX.29.) AB határozat kifejezetten rögzítette, hogy valamely jelenkori eseménnyel kapcsolatban a nyilvánosság figyelme elé került személyről készült képmás általában az eseménnyel összefüggésben az engedélye nélkül nyilvánosságra hozható. A Ptk. 2:48. § (2) bekezdését akként értelmezte, hogy a nyilvános helyen készült, nem sértő, az érintett személyt tárgyilagosan ábrázoló felvétel általában nyilvánosságra hozható engedély nélkül, ha az a közérdeklődésre számot tartó tudósításhoz kapcsolódik, a jelenkor eseményeiről való szabad tájékoztatáshoz kötődik. Tekintettel arra, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikke szerint, a bíróságok a jogszabályokat az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik, illetve hogy az Alkotmánybíróság határozatai az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 39. § (1) bekezdése alapján mindenkire nézve kötelezőek, a hivatkozott határozat 2.1.-2.2. pontjaiban kifejtetteket az elsőfokú bíróságnak a jelen ügy megítélése során is alkalmaznia kellett volna. A felperesek által kifogásolt fényképfelvétel nyilvános helyen, az **E.** épületében, egy hivatalos

állampolgári látogatás során készült. A felvétel semmilyen formában nem sértő a fényképen látható személyekre nézve, az őket tárgyilagosan, nem egyedi személyként, hanem a közéleti eseményen résztvevő csoport tagjaként ábrázolja. A fényképfelvételt tartalmazó cikk arról tájékoztató, hogy egy közhatalmat gyakorló személy, közpénzből kiket lát vendégül egy közhatalmat gyakorló intézményben, ekként a fényképfelvétel közzététele közérdeklődésre számot tartó tudósításhoz kapcsolódott, az a jelenkor eseményeiről való szabad tájékoztatáshoz kötődött. A fényképfelvételen szereplő felperesek egy politikai tevékenységet kifejtő civil szervezeten keresztül, közpénzből, az **E.**-nek az állampolgári részvételt erősítő programja keretében önkéntesen, szabad elhatározásukból vettek részt. Mindezekre tekintettel, fényképfelvételük felhasználásához az Alkotmánybíróság hivatkozott határozatára tekintettel, a Ptk. 2:48. § (2) bekezdése értelmében nem volt szükség hozzájárulásra.

A II. rendű alperes fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet megváltoztatásával, a kereset teljes elutasítására és a felperesek perköltségben marasztalására irányult. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet jogszabálysértő, jogsértését az elsőfokú bíróság annak ellenére állapította meg, hogy a felperesekről a képfelvétel nyilvános közszereplésük kapcsán készült, ennél fogva a Ptk. 2:48. § (2) bekezdése értelmében a kép elkészítéséhez és felhasználásához nem volt szükség hozzájárulásukra. A kép közintézményben (**E.**) készült, melynek felperesek részéről történő meglátogatására **e.-i** parlamenti képviselő meghívására került sor közpénzből, mely szempontból semmilyen relevanciája nincs annak, hogy annak költségét **Sz. T.** utólag visszafizette. A felperesek az aktív politikai tevékenységet is folytató, ezáltal közszereplést vállaló **egyesületben** tevékenykedő párjaikat kísérték el az útra. Mindezekre tekintettel, életszerűtlen az a felperesi érvelés, miszerint nem volt tudomásuk arról, hogy utazásuk közpénzből került finanszírozásra, ezért látogatásuk sem minősülhet nyilvános közéleti szereplésnek. A **G. F.** profilján tett beszámolóban a következők szerepelnek:

- az utazók személyes adatait az utazás előtt meg kellett adniuk,
- megnézték az **E.** látogatói termét, majd előadást hallgattak az intézményről, ezt követően megnézték a plenáris termet,
- az **E.**-ben ebédeltek,
- maga **M.I.** elnök álláspontja is az volt, hogy az addigi költségeket az **E.** költségvetéséből állják.

Mindezek alapján a II. rendű alperes álláspontja szerint, tévesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, miszerint a sérelmes fénykép a felperesekről nem nyilvános közéleti szereplés során készült. Emellett az elsőfokú bíróság ezzel ellentétes álláspontjának helyessége esetén sem lett volna szükség a fénykép közzétételéhez a felperesek külön hozzájárulására, figyelemmel arra, hogy a kép a **G. F.** oldalán, az utazásról szóló beszámoló képi dokumentálása céljából bárki számára elérhetően került nyilvánosságra. A **F.** láthatóságot korlátozó beállításának hiánya alapján, a nyilvános közzétételhez való felperesi hozzájárulás megtörtént. A II. rendű alperes által megjelentetett cikk nem politikai tartalmú, az tényadatokkal mindösszesen arról számolt be, hogy az **M.** egyik műsorvezetője is részt vett az ominózus utazáson. Az elsőfokú bíróság által megállapított sérelemdíjjal összefüggésben a II. rendű alperes hivatkozása szerint, az még a jogsértés esetleges megállapítása esetén is eltúlzott, mert ezzel összefüggésben a felperesek saját nyilatkozatukon túlmenően, semmilyen bizonyítási indítvánnyal nem éltek. Különösen eltúlzott az adott összeg a III. rendű felperes esetén, aki a képen egyáltalán nem felismerhető.

A felperesek csatlakozó fellebbezést terjesztettek elő, melyben kérték, hogy az ítélet tábla az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával keresetüknek teljes egészében adjon helyt és kötelezze az alpereseket az első- és másodfokú eljárásban felmerült költségeik megtérítésére. Utaltak arra, hogy az elsőfokú

bíróság nem látta teljes mértékben teljesíthetőnek keresetüket a sérelemdíj tekintetében, azonban nem adta indokát a sérelemdíj összege csökkentésének. A díj megítélésénél nem vette figyelembe azt a körülményt, miszerint az alperesek kiadásában megjelenő sajtóközlemények országos hírportálokon jelentek meg, így a felperesek képmásai hosszú hónapokig vezető hírként, címlapon szerepeltek. E körülmény az alperesi jogsértést súlyosbító körülmény, mivel a felperesek mindegyike előadta, hogy kis városban, faluban él, ezáltal magánéletük napokig, sőt hetekig közbeszéd tárgya volt. Több kuncsaftot is vesztek a sérelmezett képfelvételek közzététele miatt, sőt gyermekeiket is atrocitások érték iskolájukban. Miután a felperesek tényelődása alapján a jogsérelem, a személyiségi jogsértés bekövetkezését az elsőfokú bíróság megalapozottnak találta, azzal nem koherens a sérelemdíj összegének mérséklése, aminek nem lett volna helye. Sérelmezték továbbá a felperesek, hogy az elsőfokú bíróság a perköltséget az irányadó IM rendelet alapján állapította meg, holott a felperesek a képviselőjükkel kötött és csatolt megállapodásban kikötött díj megfizetésére kérték az alpereseket kötelezni.

Fellebbezési ellenkérelmükben a felperesek az elsőfokú ítélet alperesi fellebbezéssel érintett rendelkezései helybenhagyását kérték. Részletesen kifejtett indokaik alapján, álláspontjuk szerint e tekintetben az elsőfokú bíróság döntése és annak indokolása is helytálló. A tényállást a felek nyilatkozatai, írásbeli beadványai, továbbá az előterjesztett bizonyítékok alapján állapította meg. Amennyiben az I. rendű alperes egyes felperesi állításokat valótlannak ítélte meg, úgy e körben ellenbizonyítást ajánlhatott volna fel, melyre azonban nem került sor. Erre tekintettel azt megalapozó bizonyíték nélkül nem kérhető az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás megváltoztatása pusztán azon az alapon, hogy az elsőfokú bíróság az I. rendű alperest elmarasztalta. Emellett felperesek az I. rendű alperes által hivatkozott 13/2014. (IV.18.) AB határozattal összefüggésben kifejtett ellenérvek részletes kifejtésétől eltekintenek, mert annak legfeljebb egy sajtóhelyreigazítás, esetleg jóhírnév megsértése vagy becsületsértés megállapítása iránti perben lenne relevanciája. A képmáshoz fűződő jog megsértése vonatkozásában a véleménynyilvánításhoz fűződő joggal kapcsolatos érvelés, irreleváns, miután két eltérő személyiségi jog sérelméről van szó. A II. rendű alperes fellebbezésében a felperesi előadás életszerűtlenségének alátámasztására bizonyítékként **az egyesület** elnöke, **M.I.** által **F.-en** közzétett beszámolójára hivatkozott. Ezzel összefüggésben a felperesek utaltak arra, miszerint a II. rendű alperes maga hivatkozott arra, hogy az egyesület elnöke írta a beszámolót, ami nem tekinthető a felperesek személyes előadásának. Emellett az egyesületi elnök sem hivatkozott arra, hogy az út finanszírozásának módjáról tudomása volt, mindössze személyes véleményét írta le, amikor azt állította, hogy a költségeket nem ő állta.

A fellebbezések alaptalanok.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, érdemi döntése és annak indokolása is megalapozott.

A felperesek keresetüket a képmáshoz való joguk megsértésére alapították. A Ptk. 2:48. § (1) bekezdése alapján a képmással való rendelkezési jog kizárólagos, a képmás készítéséhez és felhasználásához az érintett személy hozzájárulása szükséges. A keresettel szemben az alperesek védekezésükben a Ptk. 2:28. § (2) bekezdésére hivatkoztak, mely szerint nincs szükség az érintett hozzájárulására a felvétel elkészítéséhez és az elkészített felvétel felhasználásához tömegfelvétel és nyilvános közéleti szereplésről készült felvétel esetén. Az alperesi védekezésre tekintettel az elsőfokú bíróság elsődlegesen helytállóan vizsgálta, hogy a keresettel érintett fényképfelvétel a felperesek közéleti szerepléséről készült-e. Ennek eredményeként helyesen állapította meg, hogy a felperesek nem közszereplőként és nem nyilvános eseményen tettek látogatást az

E.-ben, ezért a látogatás során róluk készült felvétel felhasználásához hozzájárulásuk volt szükséges.

Az I. rendű alperes fellebbezésében a 2011. évi CLI. törvény 39. § (1) bekezdésére utalással alaptalanul hivatkozott a 28/2014. (IX.29.) AB határozat indokolásának szöveggörnyezetéből kiragadott egyes mondataira az Alkotmánybíróság kifejezetten rögzített, a bíróságok által kötelezően alkalmazandó álláspontjaként és a Ptk. 2:48. § (2) bekezdésének kötelezően irányadó értelmezéseként. A 2011. évi CLI. törvény 39. § (1) bekezdése szerint mindenkire nézve kötelező erővel az Alkotmánybíróság döntése bír. A 28/2014. (IX.29.) számú határozatával az Alkotmánybíróság egy egyedi ügyben hozott bírósági ítélet elleni alkotmányjogi panasz tárgyában hozott döntést, melyből következően határozatának kötelező ereje is, kizárólag a konkrét ügyben hozott döntésre terjed ki. Erre egyértelműen utal a határozat indokolásának [27] 3. pontja is, mely szerint az Alkotmánybíróság az adott ügyben az Alaptörvény sajtószabadságra és emberi méltóságra vonatkozó szabályaiból indul ki, és nem polgári jogi viták eldöntésére törekszik. Emellett a határozat indokolása tartalmilag összefüggő, szerves egységet képez, annak szöveggörnyezetéből kiemelt mondatok I. rendű alperesi önálló értelmezése ellentétben áll az indokolás egyéb részeivel. A [28] 3.1. pont szerint a polgári jog rendelkezéseit a rendes bírói gyakorlat tölti meg tartalommal, a képmással való rendelkezési jog alóli egyik leglényegesebb kivételt, a nyilvános közszereplés fogalmát a rendes bírói gyakorlat tölti meg tartalommal. A [48] pontból kitűnően, Ptk. 2:48. § (2) bekezdése azt a bírói gyakorlatot rögzíti, amely szerint valamely felvétel felhasználásához tömegfelvétel és nyilvános közéleti szereplésről készült felvétel esetén nem szükséges az érintett hozzájárulása, függetlenül attól, hogy a felvételen felismerhető-e: eszerint a képmás nyilvánosságra hozatalának tilalma nem vonatkozik a nyilvános eseményekről, rendezvényekről, táj- és utcarészletekről készült felvételekre, amikor tehát az ábrázolás módja nem egyéni, amikor a felvétel összhatásában örökít meg a nyilvánosság előtt lezajlott eseményeket. Mindezekből következően, egyedi ügyekben a bíróság feladata a Ptk. 2:48. § (2) bekezdése szerinti feltételek fennállásának megítélése.

Az Alkotmánybíróság határozatának indokolása szerint, közéleti esemény a társadalom életét általában befolyásoló, országos vagy a helyi viszonyok alakulását meghatározó, vagy ilyen célzattal létrejött nyilvános rendezvény, közszereplésnek pedig az ilyen, kulturális, társadalmi, politikai rendezvényeken, gyűléseken történő felszólalás, nyilvános szerepvállalás minősül. Mindezekre tekintettel, önmagában attól, hogy a **egyesület** tagjai és párjaik egy fogadás kapcsán **Sz. T. e.-i** parlamenti képviselő meghívására látogattak el az **E.-be**, látogatásuk - finanszírozásától függetlenül - nem minősül közéleti eseménynek, rendezvénynek, továbbá pusztán az azon való részvétel nyilvános közéleti szereplésnek. Erre figyelemmel, a kereset elbírálása szempontjából nincs jelentősége annak, miszerint a felperesek tudtak-e arról, hogy látogatásuk költségét ki és milyen forrásból finanszírozta.

Az alperesek cikkeiket a **egyesület** honlapjáról átvett, a látogatásról közzétett egyik fényképfelvétellel illusztrálták. Ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a személyiségvédelmet kizáró beleegyezést nem lehet kiterjesztően értelmezni, ezért a fényképfelvétel szélesebb körben, más honlapon, más kontextusban való közzétételéhez a felperesek hozzájárulása lett volna szükséges. Ezzel összefüggésben, az alperesek fellebbezésére figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú bíróság indokolását kiegészítve utal arra, miszerint a kérdéses fényképfelvétel nem egy közéleti esemény összhatásában való rögzítése. Annak ábrázolásmódja kétséget kizáróan egyéni, amelynek célja, megjelenése alapján kizárólag az egymás mellett álló és pózoló öt személy együttes képi megörökítése, továbbá annak helyszíne a képfelvétel környezete alapján - erre utaló információ vagy alapos helyismeret nélkül - nem azonosítható.

Az elsőfokú bíróság helyesen utal arra, miszerint önmagában a bizonyított személyiségi jogsértés sérelemdíj megfizetésének jogkövetkezményével jár, ezért a felpereseknek eszmei hátrányt bizonyítaniuk nem kellett. Emellett a felperesek előadása alapján megalapozottan, életszerűen jutott arra a következtetésre, hogy az alperesek jogsértése élethelyzetüket, életvitelüket zavarta, emiatt magyarázkodniuk kellett, ami magánéletüket és munkájukat akaratukon kívül befolyásolta és alkalmas volt arra, hogy a kis létszámú lakóközösségükben, illetve munkahelyükön hátrányos megítélésüket kiváltsa. Ezzel szemben megalapozatlan az I. rendű alperesnek az a hivatkozása, hogy mivel az I. és III. rendű felperesek kistelepülésen élnek, a helyi közösségnek nyilvánvalóan széleskörű tudomása volt párkapcsolatukról, házastársuk/élettársuk egyesületi tagságáról. Önmagában ugyanis, pusztán a szűk közösségben való együttélésből szükségszerűen nem vélelmezhető, hogy a közösség széleskörű, mindenre kiterjedő, részletes ismeretekkel rendelkező tagjaik, illetve hozzátartozóik magánéletéről.

Az elsőfokú bíróság által megítélt sérelemdíj nem eltúlzott, és annak felemelésére irányuló felperesi csatlakozó fellebbezés is alaptalan. Téves a felpereseknek az a hivatkozása, miszerint az elsőfokú bíróság nem adta indokát az általuk követelt sérelemdíj „csökkentésének”. Az elsőfokú bíróság indokolásában részletesen megjelölte, hogy mely körülmények figyelembevételével és értékelésével határozta meg a felpereseket ért sérelmek kompenzálására alkalmas sérelemdíj összegét, ami megfelel az ítélkezési gyakorlatnak.

A kifejtettek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta. Az alperesek nagyobb részben pervesztesek, ezért ennek aránya figyelembevételével a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján kötelezte őket a felperesek javára a másodfokú perköltség megfizetésére, ami a pertárgy értéke figyelembevételével a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés (5) bekezdése szerint megállapított ügyvédi munkadíj. Pervesztességük arányában, a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint kötelezte továbbá a feleket a le nem rótt fellebbezési és csatlakozó fellebbezési illeték megfizetésére.

Budapest, 2016. január 21.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

dr. Hegedűs Mária s.k.
előadó bíró

Véghegy dr. Szabó Zsuzsanna s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
Utasi Ferencné írnok

